

navnlig forsaavidt deres Fremstilling eller Forhandling er Genstand for et vist Monopol; midlertidig *Begrænsning af Indførslen* af saadanne Varer af fremmed Tilvirkning, som ogsaa tilvirkes her i Landet, forsaavidt der enten allerede er indtraadt eller er umiddelbar Udsigt til væsentlige Driftsindskrænkninger indenfor den paa-gældende Branche, og det oplyses, at Aarsagen hertil væsentlig er, at Arbejdslønnen for de udenlandske Varer er lavere end for de tilsvarende danske Varer. — Endelig tillader vi os her at fremdrage til Overvejelse en Tanke, der i England er fremsat som et positivt Forslag af Sir Alfred Mond (jfr. Socialt Tidsskrift Nr. 6, S. 227—228) i Anledning af, at der dér — som Følge af Sterlingens Fæstnelse til Guldpariteten — er indtraadt kriselignende Bedriftsindskrænkninger med deraf følgende stor Arbejdsløshed indenfor adskillige Fag. Princippet i Sir Alfred Monds Forslag er, at der til Arbejdsgivere, som forpligter sig til for en bestemt Periode at antage flere Arbejdere (Funktionærer) til tarifmæssig Løn, for hver af disse skal udbetales $\frac{3}{4}$ af den ugentlige Arbejdsløshedsunderstøttelse af 23 sh., som Arbejderen ifølge den gældende Arbejdsløshedsforsikring vilde modtage, hvis han vedblivende var arbejdsløs. Projektet skal være anvendeligt i alle arbejdsløshedsforsikrede Industrier, hvor Arbejdsløsheden er over det normale, og Tilskudet tænkes nedsat gradvis, naar Arbejdsløsheden nærmer sig det normale. Dette Forslags Princip: i Stedet for at udbetale Arbejdsløshedsunderstøttelse — som en midlertidig Foranstaltning — at betale et vist Tilskud til Bedrifterne pr. (eventuelt nybeskæftiget) Arbejder eller Funktionær (et Princip, der iøvrigt igennem Tilskudet til Nødhjælpsarbejder har en vis Tilknytning til hidtidig dansk Arbejdsløshedslovgivning) — forekommer os saa rigtigt, at vi tillader os indtrængende at henstille til det høje Ministerium og Rigsdagsudvalget at tage Anvendelsen af dette Princip under den nuværende Situation som *forebyggende Foranstaltning* op til alvorlig og hurtig Overvejelse. Saafernt dette sker, udbeder vi os Adgang til nærmere Forhandling om de Former, hvorunder Princippet kan realiseres for Funktionærernes Vedkommende, da det kun er en ringe Brøkdel af alle Privatfunktionærer, der er arbejdsløshedsforsikrede i anerkendte Arbejdsløsheds-kasser; endvidere henstiller vi, at der derefter afæskes Socialraadets Funktionærudvalg en Udtalelse om Sagen.

Med Hensyn til den anden Gruppe af Foranstaltninger skal vi anføre, at vi anser det for rimeligt og retfærdigt, at de Funktionærer, der trods de forebyggende Foranstaltninger uden egen Skyld bliver ledige under Deflationskrisen, i en vis Tid faar udbetalt en Erstatning af ca. $\frac{2}{3}$ af deres Fortjeneste i sidste Plads (indenfor en Maksimums- og en Minimumsgrænse); denne Erstatning bør formentlig udredes af Arbejdsløshedsfonden. Ogsaa om Realisationen heraf udbeder vi os Anledning til nærmere Forhandling af samme Grund som ovenfor anført og en Udtalelse derefter afæsket Socialraadets Funktionærudvalg.

I Overensstemmelse med vort ovenfor fremsatte Syn paa de Vanskeligheder, der forestaar hele Erhvervslivet som Følge af den allerede stedfundne Stigning af Kronekursen, — Vanskeligheder, som vi mener vil forøges endnu betydeligt, hvis man allerede nu vil søge at bringe Kronen i Pari og fastholde den dér — er det vor Overbevisning, at den for hele det danske Samfund mest tjenlige Valutapolitik vil være: 1) at stabilisere Kronen foreløbig ved en Kurs af ca. 91, svarende til den engelske Shilling, 2) saa snart som det af banktekniske Hensyn kan ske, at gøre Nationalbankens Sedler indløselige med Guld til den nævnte Kurs, og 3) endelig, naar Kronens indre Værdi er bragt i fuld Overensstemmelse med den ydre, derved at Detailpriseniveau og Funktionær- og Arbejderlønninger er sænket i Forhold til Kronens forøgede Guldværdi, langsomt (f. Eks. med 3 à 4 Guldøre om Aaret) at